

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214205557
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4214205557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: L. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. 4, XXX XX H., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s. r. o., so sídlom Ernestova bašta č. 2, 940 01 Nové Zámky, IČO: 36 857 751, proti žalovanému: J. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. K. J. XXXX/XX, XXX XX H., zastúpený: JUDr. Vlasta Suchanová, advokátka, so sídlom ul. Podzámska 32, 940 01 Nové Zámky, o zaplatenie 3.125,72 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 4. februára 2020 č.k. 10C/277/2014-255, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (II.) p o t v r d z u j e a vo výroku o trovách konania (IV.) tento rozsudok z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 2.408,64 eura. V napadnutom výroku II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť sumu vo výške 1.462,58 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 165,23 eura od 20.03.2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.297,05 eura od 14.09.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 2.408,64 eura od 20.03.2014 do zaplatenia, v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 4% ročne zo sumy 165,53 eura od 20.03.2014 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 1.297,05 eura od 20.03.2014 do 13.09.2017 a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 4,25% ročne zo sumy 1.297,05 eura od 14.09.2017 do zaplatenia. Napadnutým výrokom IV. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody za konanie žalovaného zo dňa 24.03.2011, ktorým žalobcovi spôsobil zranenia, pričom za toto konanie bol právoplatne odsúdený pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona (ďalej ako „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 11T/130/2013-182 zo dňa 19.12.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.12.2013. Poukázal na to, že žalobcovi bolo konaním žalovaného bránené v obvyklom spôsobe života s celkovou dobou liečenia 10 až 14 dní. Ďalej konštatoval, že žalobca si u žalovaného uplatnil škodu na zdraví vo forme bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa lekárskeho posudku zo dňa 26.02.2014, ktorý bolestné ohodnotil na 100 bodov. Uviedol, že dňa 15.12.2014 bol vypracovaný lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia, kde mu lekár priznal 50 bodov. Považoval za

preukázané, že poškodenie zdravia žalobcu vzniklo v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, pričom znaleckým dokazovaním znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, MUDr. Petra Stráňovského, bolo bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia u žalobcu ohodnotené na 50 bodov. S ohľadom na uvedené vzal žalobca podaním doručeným súdu dňa 24.07.2019 žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.408,64 eura späť. Súd poukázal na obsah uvedeného podania, z ktorého vyplýva, že žalobca zotrval na úhrade sumy vo výške 1.462,58 eura a v časti o zaplatenie sumy vo výške 2.408,64 eura vzal žalobu späť, voči čomu žalovaný nenamietal.

3. Pri stanovení výšky náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzal súd prvej inštancie z § 1 Opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR z 20.05.2010 č. 13134/2010-OL o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2010, podľa ktorého je výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2010 stanovená za jeden bod v sume 14,89 eura. Na základe uvedeného opatrenia priznal súd prvej inštancie žalobcovi nárok na plnenie zodpovedajúce 50 bodom, teda na sumu 744,50 eura, pričom táto suma bola žalobcovi uhradená dňa 02.07.2019, čo bolo preukázané poštovým podacím lístkom. Súd prvej inštancie okrem toho žalobcovi priznal nárok na náhradu účelných nákladov spojených s liečením v celkovej sume 165,3 eura, v ktorej sú zahrnuté cestovné náklady, účtenky a príjmové pokladničné bloky. Ďalej súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní v sume 1.297,05 eura, pretože považoval za preukázané, že žalobca svojmu zástupcovi uvedenú sumu uhradil vo viacerých čiastkach, pričom výška týchto trov bola podľa súdu prvej inštancie vypočítaná správne podľa § 10 ods. 1 a nasl. Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z.. Zároveň žalobcovi priznal aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 165,53 eura od 20.03.2014 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.297,05 eura od 14.09.2017 do zaplatenia.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nárok na úhradu nákladov spojených s náhradou účelne vynaložených nákladov spojených s liečením bol žalobcom uplatnený už v podanej žalobe a ich výška vyplýva z listín pripojených v spise a špecifikácia trov trestného konania vo výške 1.297,05 eura bola zástupkyni žalovaného osobne doručená na pojednávaní dňa 12.09.2017, pričom žalovaný mohol tieto náklady uhradiť 13.09.2017 a do omeškania sa dostal dňa 14.09.2017, preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania až od 14.09.2017 a vo zvyšku žalobu zamietol.

5. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca nebol svojím pričinením v konaní čiastočne neúspešný. Poukázal na to, že ak rozhodnutie o výške plnenia závisí od znaleckého posudku, procesný úspech sa posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadne základu nároku, preto podľa súdu nemá čiastočné späťvzatie žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti nároku na náhradu škody vplyv na rozhodnutie o trovách konania.

6. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktorým napadol výrok II. a výrok IV., ktorými súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť sumu vo výške 1.462,58 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 165,23 eura od 20.03.2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.297,05 eura od 14.09.2017 do zaplatenia a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a domáhal sa jeho zrušenia. Žiadal, aby súd skúmal aj spoluzavinenie žalobcu a takisto aj otázku, či a do akej miery sa na vzniknutej škode podieľali aj ďalšie osoby. Uviedol, že so žalobcom mal dohodu, že mu bolestné nahradí s tým, že žalobca si iné náhrady uplatňovať nebude. Bránil sa tým, že žalobca viackrát menil výšku náhrady trov trestného konania, pričom nakoniec požaduje sumu 1.297,05 eura, pričom podľa žalovaného má vyčíslenie tejto sumy vychádzať zo sumy 910,03 eur. Žiadal zohľadniť, že žalobca si v trestnom konaní neuplatnil nárok na náhradu škody v zmysle § 557 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku. Žalovaný sa ďalej bránil tým, že mu bolo vznesené obvinenie uznesením zo dňa 13.05.2013 a nie je mu jasné, z akého dôvodu súd priznal žalobcovi aj náhradu za úkony vykonané od 21.11.2011 do 7.12.2012 vrátane režijného paušálu a s tým súvisiacu náhradu za stratu času a cestovné. Namietal, že žalobcovi bola priznaná náhrada trov trestného konania za úkony vykonané v roku 2011 a 2012, pretože uznesením zo dňa 25.07.2012, sp. zn. ORP 249/OEK, mu bolo vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, ktoré bolo uznesením prokurátorky OP Komárno zo dňa 21.09.2012, sp. zn. 2Pv/280/11 zrušené a až následne mu bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania. Rovnako poukázal na to, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, akým motorovým vozidlom jednotlivé cesty vykonal. Ďalej poukázal na predčasné podanie žaloby z dôvodu, že právnomu zástupcovi žalobcu mala byť uhradená suma 706,03 eura od platiteľa Ing. D. N.

až 26.09.2019, teda po podaní žaloby. Ďalej spochybnil úhradu sumy 311,42 eura zo dňa 28.05.2012 právnenému zástupcovi žalobcu vykonanú z účtu vedeného na meno F. D. N., pretože zo žiadnych dokladov nevyplýva, že sa jedná o úhradu vo vzťahu k danej právnej veci. Tvrdil, že právny zástupca žalobcu mal pri výpočte trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vychádzať aj zo spoluzavinenia žalobcu. Rovnako spochybnil aj úspech žalobcu v rozsahu 100%, na základe čoho boli v uvedenom rozsahu žalobcovi priznané trovy konania.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu poprel akékoľvek spoluzavinenie vo vzťahu k vzniknutej škode. Podľa jeho slov k vzniknutej škode došlo len aktívnym konaním žalovaného. Rovnako poprel akúkoľvek dohodu so žalovaným týkajúcu sa náhrady bolestného. Ďalej poukázal na to, že plnomocenstvo na zastupovanie v trestnom konaní, v ktorom vystupoval v postavení poškodeného, udelil svojmu právnenému zástupcovi dňa 21.11.2011 a preto je pre určenie výšky náhrady trov nepodstatné, kedy bolo žalovanému vznesené obvinenie. Ďalej uviedol, že platby za právne zastupovanie uhrádzal z účtu vedeného na meno jeho manželky Ing. D. N., pričom ide o spoločný účet, na ktorom sú prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, takisto sú pri každej platbe uvedené špecifické údaje, na základe ktorých je možné konkrétnu platbu spárovať s právnym zastupovaním v uvedenej veci. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. K vyjadreniu žalobcu žalovaný uviedol, že stále trvá na svojich tvrdeniach a je toho názoru, že došlo k uzatvoreniu mimosúdnej dohody a na jej základe aj plnil žalobcovi. Čo sa týka náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní uviedol, že rovnako zotrváva na svojich tvrdeniach. Preto na základe uvedeného žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom vyhovujúcom výroku (II.) vecne správny a odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutom vyhovujúcom výroku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Vo výroku o trovách konania odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil pre nepreskúmateľnosť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP).

10. V súdnej veci vzhľadom k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním napadol len žalovaný a to do vyhovujúceho výroku (II.), ktorým súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť sumu vo výške 1.462,58 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 165,23 eura od 20.03.2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.297,05 eura od 14.09.2017 do zaplatenia a to troch dní od právoplatnosti rozsudku a do súvisiaceho výroku o trovách konania boli predmetom odvolacieho konania tieto dva výroky napadnutého rozsudku. Výrok, ktorým súd konanie o zaplatenie 2408,64 eura zastavil (I.) ako aj výrok (III.) ktorým súd žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zamietol žiadna zo strán odvolaním nenapadla, preto tieto výroky rozsudku súdu prvej inštancie nadobudli právoplatnosť.

11. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ust. § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver pričom dôvod do rozhodnutia zrozumiteľne uviedol akými závermi a myšlienkový postup pri sa riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že z trestného konania nevyplýva spoluzavinenie žiadnej inej osoby na spáchanom trestnom čine. V priebehu konania žalovaný namietal, že bol vyprovokovaný žalobcom, inak by k ublíženiu na zdraví nedošlo. Žalovaný netvrdil ani nepreukázal, akým spôsobom sa mal spolupodieľať na vzniknutej škode aj žalobca. Netvrdil a

nepreukázal, akú právnu povinnosť mal žalobca porušiť, pretože porušenie právnej povinnosti jednou z podstatných náležitostí vzniku zodpovednosti za škodu. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že žalovaný sa v trestnom konaní dobrovoľne priznal k spáchaniu skutku, za ktorý bol trestne stíhaný a priznal svoju vinu a svoje konanie oľutoval. Z rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 19. decembra 2013 č.k. 11T/130/2013-182 vyplýva, že súd schválil dohodu o vine a treste a na základe tejto dohody uznal žalovaného vinným z vyššie uvedených prečinov, za čo mu bol vymieraný úhrnný peňažný trest 500 euro a ako náhradný trest mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Žalovaným tvrdené skutočnosti o spoluzodpovednosti žalobcu nijako nevyplývajú ani z obsahu zápisnice o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 27.11.2013 založenej v spise vedenom Okresným súdom Komárno pod spisovou značkou 11T/130/2013 a ani z výpovede žalovaného v tomto trestnom konaní. Z uvedeného dôvodu túto obranu žalovaného odvolací súd považoval za nepreukázanú a účelovú.

13. Rovnako tak odvolací súd uvádza, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by došlo k uzatvoreniu takej dohody so žalobcom, že ak uhradí bolestné, iné náhrady žalobca uplatňovať nebude a z tohto dôvodu aj namietal žalobcovi priznanú sumu 165,65 eura. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že ani z obsahu emailovej komunikácie medzi stranami sporu zo dňa 05.04.2017 nevyplýva, že by takáto dohoda bola medzi nimi uzatvorená a žiadne iné dôkazy žalovaný v tomto smere neuviedol.

14. K námietkam žalovaného, ohľadne výšky škody predstavujúcej priznanú náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní odvolací súd uvádza, že túto sumu žalobca vyčíslil správne a to nielen s ohľadom na výšku hodnoty jednotlivých úkonov, ale aj počet jednotlivých úkonov právnej pomoci, ktorú mu právny zástupca ako poškodenému v trestnom konaní poskytol. Tieto úkony a ich výšku správne súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom správne skonštatoval, že takto vyčíslené trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní vyplývajú z obsahu trestného spisu. V tomto smere ani odvolací súd nezistil žiadne pochybenia. Odvolací súd nezohľadnil ani námietku žalovaného v tom, že k vzneseniu obvinenia žalovanému došlo 13.05.2013, ale súd prvej inštancie priznal aj úkony od 21.11.2011 do 07.12.2012, ani námietku, že dňa 21.09.2012 bol obvinený z vydierania, pričom obvinenie bolo zrušené a nesúvisí s týmto konaním. Z obsahu vyšetrovacieho spisu OR PZ Komárno odboru kriminálnej polície číslo: ORP -249/OEK-KN-2011 vyplýva, že v súvislosti zo skutkov, za ktoré bol žalovaný odsúdený bol žalobca orgánmi činnými v trestnom konaní prvýkrát vypočutý dňa 28.03.2011 a plnomocenstvo svojmu právnenému zástupcovi udelil dňa 21.11.2011, pričom nie je rozhodujúce ako bol tento trestný čin, ktorého sa žalovaný dopustil kvalifikovaný a že došlo v priebehu konania zmene právnej kvalifikácie. Je treba vychádzať z toho, že za skutok, ktorý bol žalovanému kladený za vinu bol právoplatne odsúdený a že pri jednotlivých úkonoch v trestnom konaní bol žalobca ako poškodený zastúpený advokátom. Je nesporné, že súvislosti s týmto zastúpeným vznikla žalobcovi zaplatením trov advokátovi škoda, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že žalobca náhradu škody v trestnom konaní neuplatnil a uplatnil si ju samostatnou žalobou v civilnom konaní.

15. Neobstojí ani ďalšia námietka žalovaného v tom, že v súvislosti s vystavovanými trovami právneho zastúpenia nie je možné zistiť, aký motorovým vozidlom právny zástupca žalobcu jazdu vykonal. Z obsahu spisu vedeného v tejto veci (č.l. vyplýva 23 -25) vyplýva, že žalobca podrobne vyúčtoval cestovné výdavky a pri každom úkone, pri ktorom mu bola poskytnutá právna pomoc podrobne uviedol počet kilometrov, spotrebu vozidla cenu benzínu opotrebovanie vozidla aj konečnú sumu, pričom k tomuto vyúčtovaniu pripojil aj osvedčenie o evidencii - technický preukaz motorového vozidla z ktorého vyplýva, že držiteľom osvedčenia je advokátska kancelária právneho zástupcu žalobcu. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu, že v konaní nebolo preukázané, akým vozidlom právny zástupca žalobcu jazdu vykonal. Čo sa týka ďalšej námietky žalovaného, že právnenému zástupcovi žalobcu žalobca trovy v sume 706,03 eura zaplatil až dňa 26.09.2016 a ďalšie platby právnenému zástupcovi žalobcu ne boli urobené s účtu žalobcu odvolací súd uvádza, že za rozhodujúce považoval skutočnosť, že ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie žalobca preukázal vznik škody t.j., že trovy právneho zastúpenia v uplatnenej výške uhradil, pričom nie je rozhodujúce či účet, z ktorého boli tieto sumy uhradené patrí žalobcovi alebo jeho manželke Ing. D. N..

16. Žalovaný tiež namietal správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, ktorej priznal žalobcovi sumu 165,53 eura titulom náhrady liečebných nákladov vynaložených v súvislosti s liečením. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že aj v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne a súvislosti s týmto nárokom poukazuje na body 16 , 17 a 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca v konaní predložením listinných dôkazov potvrdení a blokov preukázal, že k vynaloženiu týchto nákladov z jeho strany došlo a v akej výške a že tieto náklady boli vynaložené v súvislosti s liečbou zranení, ktoré pri fyzickom napadnutí žalovaným utrpel. Tvrdenia žalovaného o tom,

že on časť nárokov uhradil priamo v poisťovni Dôvera odvolací súd nevzal do úvahy, pretože žalobca si v konaní uplatnil len náklady, ktoré vynaložil osobne ako pacient, pričom v konaní nebolo preukázané, žeby rovnaké platby boli vymáhané duplicitne od žalobcu aj od príslušnej zdravotne poisťovne .

17. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

18. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Oslobodenie od povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane nie je možné. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petítu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t.j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Čiastočný úspech sa skúma so zreteľom na uplatnený nárok, najmä z aspektu právneho dôvodu žaloby, t.j. skutkového stavu a právnej normy, ktorá sa mala použiť alebo sa použila pri rozhodovaní vo veci samej. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby to bol prevažujúci úspech, t.j. aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jedného z účastníkov sporu. Nárok na náhradu trov konania vzniká v takomto prípade na základe jednoduchého výpočtu. Úspech strany sporu, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov , sa odpočíta od úspechu druhej strany, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania, a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

19. V prípade zastavenia konania je nárok na náhradu trov konania upravený v ust. § 256 CSP, v ktorom je zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie. Je to inštitút procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Najčastejšie dochádza k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby. Ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zavinil zastavenie konania. Ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby plnil žalobcovi v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu späť. Dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu na to, aký bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal a len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenie obdobné § 146 ods. 1 písm. c) OSP, v zmysle ktorého v prípade zastavenia konania vo všeobecnosti platilo, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z tejto všeobecnej zásady existovali dve výnimky, ktoré sa do ustanovenia § 256 ods. 1 CSP premietli ako pravidlo.

20. V tejto veci súd prvej inštancie rozhodol napadnutým výrokom o nároku na náhradu trov konania, ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd takýto postup súdu prvej inštancie považuje za nesprávny. Súd prvej inštancie rozhodol prvým výrokom rozsudku o čiastočnom zastavení konania a druhým výrokom rozhodol o vyhovení žaloby a nasledujúcim výrokom o zamietnutí žaloby. V prípade zastavenia konania (resp. čiastočného zastavenia) súd posudzuje nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 256 CSP a preto aj samostatným výrokom v rozhodnutí určí, či a ktorá strana má v tejto časti nárok na náhradu trov konania, t.j. ktorá strana procesne zavinila zastavenie konania. Pri rozhodovaní vo veci samej súd zase náhradu trov konania posudzuje podľa ust. § 255 CSP a tiež samostatným výrokom rozhodne, kto a v akom pomere znáša náhradu trov konania s ohľadom na úspech a neúspech v konaní . Súd prvej inštancie takto nepostupoval pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania a rozhodol jediným výrokom zahrňujúcim celé trovy konania , čo odvolací súd považoval za nesprávne, preto v tomto výroku odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne rozhodne o nároku na náhradu trov celého konania vrátane tohto odvolacieho konania, pričom samostatnými výrokmi rozhodne o nároku na náhradu trov zastaveného konania a o nároku na náhradu trov konania, v časti tej konania, ktorým návrhu čiastočne vyhovel a ktorým návrh čiastočne zamietol. Zároveň sa bude zaoberať aj námietkami žalovaného uvedenými v písomne podanom odvolaní v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie v tomto smere riadne odôvodní tak, aby toto rozhodnutie spĺňalo požiadavky kladené na súdne rozhodnutia v ustanovení § 220 spojení s ustanovením § 234 ods. 2 CPS.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).